

[Elmquist.]

„Under Hensyn til, at Aktiekapitalen kræves indbetalt, foreslaar Mindretallet derhos Minimalrenten forhøjet fra 5 pCt. til 6 pCt.“;

der skulde selvfølgelig have staaet: „foreslaar Mindretallet derhos Maksimumsudbyttet forhøjet fra 5 pCt. til 6 pCt.“.

Vi har derhos stillet Forslag om, at det Beløb, der ved Kassens Opløsning kan tilfalde Aktionærerne, sættes til 1,5 Mill. Kr., altsaa Aktiekapitalen plus 50 pCt. deraf. Endelig har vi foreslaaet, at der allerede nu træffes Bestemmelse om, hvad Aktiekapitalen skal have Krav paa at faa udbetalt, hvis Kassen ikke bliver opløst, men derimod en Gang overgaar til en selvejende Institution. I Lovforslaget er der givet Bestemmelse om, at Staten efter 10 Aars Forløb til enhver Tid kan bestemme, at Kassen skal overgaa til en selvejende Institution, og det er i Lovforslaget angivet, at der i saa Tilfælde ved Lov skal træffes Bestemmelse om, hvad Aktionærerne skal kunne udløses til. Vi mener, det er forkert at skyde dette Spørgsmaals Afgørelse ud i Tiden. Hvis man tænker sig, at der om 10—12 Aar bliver stillet Forslag om, at denne Kasse skal overgaa til selvejende Institution, og Kassen ligger med en meget stor Reservefond, vil Aktiekapitalen selvfølgelig hævde, at den er indtjent ved dennes Midler, og saa tror jeg, at det vil være meget vanskeligt for Lovgivningsmagten at træffe en Ordning, som vil vække Tilfredshed hos Aktiekapitalen, hvis Aktiekapitalen ikke faar hele denne Reservefond udbetalt. Vi synes derfor, det er langt naturligere allerede nu at fastsætte, hvad Aktiekapitalen til den Tid skal kunne kræve, nemlig 25 pCt. af Kassens Aktiver, dog mindst 25 pCt. af den indbetalte Aktiekapital. Det er noget lignende, som man har haft i andre Tilfælde, hvor Staten har givet en Koncession; jeg skal f. Eks. nævne, at man har ganske den samme Regel overfor Telefonselskabet. Men i hvert Tilfælde, bortset fra dette, synes vi, det er klogere at træffe Bestemmelsen nu end at Lovgivningsmagten en Gang, naar der er en fuld Kasse, skal til at handle med Rederne om, hvor meget de kan faa, det vil ganske sikkert give Utilfredshed hos Rederne, hvis de ikke kan faa det fulde Beløb.

Det er de Ændringsforslag, vi fra vor Side har stillet, og som jeg paa Partiets Vegne skal tillade mig at anbefale, Ændringsforslag, jeg som sagt haaber, ikke

skal lægge Hindringer i Vejen for Sagens Gennemførelse.

Ved Siden af Lovforslaget har vi faaet forelagt Udkast til Statutter for Kassen og Vedtægter for Aktieselskabet. Vi har naturligvis set paa disse Statutter og Vedtægter og ogsaa gjort visse Bemærkninger til dem, jeg mener dog ikke, at disse Statutter og Vedtægter, som de foreligger, paa alle Punkter er saaledes, som i hvert Fald vi kunde ønske dem. Vi har imidlertid ikke stillet Krav om Ændringer paa dette Omraade, idet vi i Princippet kan tiltræde dem, og saa mener vi, det maa være Ministeriets Sag at kræve Enkelthederne ændret, hvis Ministeriet maatte anse det for opportunt. Vi betragter dem altsaa nærmest forelagt for Tinget, for at man kan tage Principperne i dem til Efterretning, og jeg haaber, at den højtærede Søfartsminister er enig med os i den Opfattelse.

Jeg skal lige pege paa den Bestemmelse, som findes i Vedtægternes § 37 vedrørende Aktiekapitalens Ret til mulig Opskrivning, idet jeg har forstaaet Ministeren i Samraadet saaledes, at en saadan Ret kan Ministeren ikke gaa med til. En saadan Ret tror jeg i øvrigt, der i Udvalget er Enighed om, at man vil finde det urimeligt at give den Aktiekapital, hvis Formaal med at gaa ind ogsaa skulde være af nogen ideel Karakter.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og skal hermed paa mit Partis Vegne anbefale det høje Ting at stemme for de Ændringer, der er foreslaaet af Udvalget i Fællesskab, og for Mindretallets Ændringsforslag.

Hendriksen: Jeg beklager, at det ikke i Udvalget lykkedes at naa til Enighed om dette ganske upolitiske og rent saglige Spørgsmaal, hvis rigtige Løsning har en ikke ringe Betydning for Skibsfartserhvervet. Uenigheden mellem Flertals- og Mindretalspartierne indskrænker sig i Realiteten til et enkelt Omraade, nemlig til Spørgsmaalet om Garantifondens Tilvejebringelse, Spørgsmaalet om, hvorvidt Garantifonden skal indbetales fuldt ud, eller hvorvidt der skulde være solidarisk Ansvar med Hensyn til Garantifonden. Dette var i Virkeligheden det Kardinalpunkt, som Forhandlingerne drejede sig om. Det var her, Uenigheden særlig satte ind, de andre Tvistspørgsmaal var ret uvæsentlige, og jeg er overbevist om, at man var naaet til Enighed om de andre Divergenser, hvis man var naaet til Enighed om Spørgs-